

มองหา เอลิซ

โดย เมริลลี บูรีน
เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“ฉันเดินกับเธอ ฉันเดินกับเธอ
เพื่อให้เธอรู้ว่าฉันรักเธอ”
(หนังสือเพลงสำหรับเด็ก, 78)

ดาเนียลจ้องออกไปนอกหน้าต่าง เขาเห็นเพื่อนๆ กำลังไปที่สวนสาธารณะ พร้อมมาสเกตบอล เขาอยากไปด้วย

“วันนี้แม่พาถูกไปไม่ได้ นะจะดาเนียล” คุณแม่บอก “น้องสาวของคุณเป็นหวัดรุนแรง และลูกยังไม่โตพอจะไปคนเดียว แม่ขอโทษจ้ะ”

ดาเนียลทำหน้าที่ไว้สัเอลิซน้องสาวของเขา เธอนั่งอยู่ในเก้าอี้เข็น มีของเล่นวางอยู่บนตัก เธออายุห้าขวบ แต่ยังเดินหรือพูดไม่ได้ เอลิซไอหนักมาก เธอป่วยบ่อยและออกไปข้างนอกไม่ได้ถ้าร้อนเกินไปหรือหนาวเกินไป เธอต้องกินอาหารผ่านท่อสอดลงในกระเพาะอาหาร

ดาเนียลรักน้องสาว แต่บางครั้งเขารู้สึกโกรธด้วย ยากเสมอที่จะทำสิ่งที่ดีที่สุดให้เอลิซ เขาแค่อยากไปเล่นกับเด็กคนอื่นๆ เขา รู้สึกผิดหวังมาก

“ไม่ยุติธรรม!” เขาบอกคุณแม่ “อะไรๆ ก็เอลิซตลอด!” เขาวิ่งไปตามระเบียบจนถึงห้องของเขา

ภาพประกอบโดยอติธรา ทอดนันท

สองวันต่อมาอาการไอของเอลิซหนักยิ่งกว่าเดิมเธอต้องไปโรงพยาบาล คุณตาคุณยายของดาเนียลมาอยู่กับเขา คุณแม่กับคุณพ่อใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเอลิซที่โรงพยาบาลตลอดสัปดาห์

คุณตาคุณยายของดาเนียลน่าจะพาเขาไปเล่นกับเด็กคนอื่นๆ ได้ แต่ตอนนี้ดาเนียลเป็นห่วงเอลิซ เขาเสียใจกับสิ่งที่เขาพูดกับคุณแม่ วันนั้น เขาไม่ชอบที่บางครั้งเขาออกไปเล่นไม่ได้เพราะเอลิซ แต่ดาเนียลชอบให้เธอยิ้มเมื่อเขาพูดกับเธอ และการอยู่กับเธอทำให้เขา รู้สึกมีความสุข

ดาเนียลมองออกไปนอกหน้าต่างหวังว่าจะเห็นคุณพ่อคุณแม่พาเอลิซกลับบ้าน

ทันใดนั้นดาเนียลก็เห็นรถของคุณแม่เลี้ยวเข้ามาในบ้าน เขาวิ่งไปหาเธอ

“แม่ครับ ผมขอโทษที่วันนั้นผมโมโหแล้วพูดถึงเอลิซแบบนั้น” เขาบอกพลางกอดเธอแน่น

“ไม่เป็นไรจ้ะ” คุณแม่บอกขณะกอดเขา “แม่รู้ว่าลูกรักน้องดูเหมือนไม่ยุติธรรมที่เรามักจะทำสิ่งที่ลูกอยากทำไม่ได้ บางครั้งก็ยากสำหรับทุกคน แต่แม่รู้ว่าเราได้รับพรที่มีเอลิซอยู่ในครอบครัวเรา”

ดาเนียลพูดว่า “ผมคิดถึงน้อง” “แม่ก็คิดถึง” คุณแม่บอก “แพทย์บอกว่าน้องอาจจะได้กลับบ้านพรุ่งนี้” สองสัปดาห์ต่อมาดาเนียลกับเอลิซอยู่ในเปลญวนด้วยกัน

“ให้ทุกคนหาคุณและยืนเป็น

เมื่อชีวิตไม่ยุติธรรม
ท่านอาจรู้สึกผิดหวังหรือกังวลเมื่อชีวิตดูเหมือนไม่ยุติธรรม ต่อไปนี้เป็นวิธีช่วยจัดการกับความ รู้สึกเหล่านี้

- เขียนหรือวาดสิ่งที่ท่านรู้สึก
- ทำบางอย่างที่ท่านชอบ เช่น ออกไปเล่นนอกบ้านหรือฟังเพลง
- เขียนสิ่งที่เป็นไปตามแผน
- สวดอ้อนวอนและบอกพระบิดาบนสวรรค์ว่าท่านรู้สึกอย่างไร ทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยให้ท่านรู้สึกดีขึ้น
- บอกความรู้สึกของท่านกับบางคน

วงกลม!” ประธานปฐมวัยบอกดาเนียลรีบไปจับเก้าอี้เข็นของน้องสาว

“เอลิซเป็นคู่ของผม” เขาบอกครู เขาเข็นน้องขึ้นไปข้างหน้าเพื่อร่วมวงกับเด็กคนอื่นๆ

เขามองเอลิซ เธอยิ้มให้เขา และเขายิ้มตอบ

ดาเนียลดีใจที่เอลิซได้กลับบ้านอีกครั้ง เขาอยากเป็นพี่ชายที่พิเศษของเธอ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐออริกอน สหรัฐอเมริกา